

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2015/1339

z dnia 13 lipca 2015 r.

w sprawie przyjęcia w imieniu Unii Europejskiej poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podczas dauhańskiej konferencji klimatycznej w grudniu 2012 r. Strony Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („protokół z Kioto”) przyjęły poprawkę dauhańską ustanawiającą drugi okres rozliczeniowy protokołu z Kioto, rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r. i trwający do dnia 31 grudnia 2020 r. („poprawka dauhańska”). Poprawka dauhańska zmienia załącznik B do protokołu z Kioto poprzez ustanowienie dalszych prawnie wiążących zobowiązań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu dotyczących Stron wymienionych w tym załączniku w drugim okresie rozliczeniowym oraz zmienia dotychczasowe i ustanawia nowe postanowienia dotyczące realizacji zobowiązań Stron w zakresie łagodzenia zmiany klimatu w drugim okresie rozliczeniowym.
- (2) Unia i jej państwa członkowskie zgodziły się na poprawkę dauhańską jako część pakietu, w ramach którego Strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („konwencja”) zgodziły się przyjąć do końca 2015 r. protokół, inny instrument prawny lub uzgodniony rezultat mający moc prawną na mocy konwencji, mający zastosowanie do wszystkich Stron, który powinien wejść w życie i być wdrożony od 2020 r. Negocjacje w sprawie tego prawnie wiążącego instrumentu są prowadzone obecnie w ramach grupy roboczej *ad hoc* ds. platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu.
- (3) Poprawka dauhańska podlega przyjęciu przez Strony protokołu z Kioto i wejdzie w życie w odniesieniu do tych Stron, które ją przyjęły dziewięćdziesiątego dnia po dacie otrzymania przez depozytariusza konwencji instrumentów przyjęcia od co najmniej trzech czwartych Stron protokołu z Kioto. Aby poprawka dauhańska weszła w życie, niezbędne są w sumie 144 instrumenty przyjęcia.
- (4) W konkluzjach z dnia 9 marca 2012 r. Rada zgodziła się zaproponować wspólne ilościowe zobowiązanie do redukcji emisji o 20 % dla drugiego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto w odniesieniu do Unii i jej państw członkowskich. Zobowiązanie to zostało ustalone na podstawie całkowitego poziomu emisji gazów cieplarnianych dopuszczalnego w okresie 2013–2020 w ramach pakietu klimatyczno-energetycznego ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Zgoda z dnia 10 czerwca 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dz.U.).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

- (5) Zgodnie z tym podejściem Rada uzgodniła również, że zobowiązania do redukcji emisji przyjęte przez poszczególne państwa członkowskie nie powinny przekroczyć zobowiązań, które zostały ustalone w prawodawstwie unijnym, oraz że zobowiązanie powinno opierać się na sumie poziomów emisji w latach bazowych w państwach członkowskich zgodnie z protokołem z Kioto. W związku z tym Unia i jej państwa członkowskie podczas dauhańskiej konferencji klimatycznej zgodziły się na ilościowo określone zobowiązanie do redukcji emisji, które powoduje ograniczenie ich średniego rocznego poziomu emisji gazów cieplarnianych w drugim okresie rozliczeniowym do 80 % sumy ich emisji w latach bazowych. Ustalenie to znalazło odzwierciedlenie w poprawce dauhańskiej.
- (6) Zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 9 marca 2012 r. Unia i jej państwa członkowskie zaproponowały również przyjęcie jako celu redukcji emisji do 2020 r. o 30 % w stosunku do poziomów z 1990 r., w ramach globalnego i kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r., pod warunkiem że pozostałe kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji emisji, a kraje rozwijające się – do wniesienia wkładu na miarę swoich zadań i możliwości. Propozycja ta również znalazła odzwierciedlenie w poprawce dauhańskiej.
- (7) Docelowe poziomy emisji dla Unii i jej państw członkowskich są wymienione w poprawce dauhańskiej z przypisem wyjaśniającym, iż te docelowe poziomy opierają się na założeniu, że zostaną zrealizowane wspólnie przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie, zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto. Przyjmując poprawkę dauhańską, Unia, jej państwa członkowskie, Chorwacja i Islandia wydały również wspólne oświadczenie, w którym wyraziły zamiar wspólnej realizacji swoich zobowiązań w drugim okresie rozliczeniowym. Oświadczenie to znalazło odzwierciedlenie w sprawozdaniu z konferencji i zostało powtórzone w konkluzjach Rady z dnia 17 grudnia 2012 r.
- (8) Podjąwszy decyzję o wspólnej realizacji zobowiązań zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto, Unia i jej państwa członkowskie przyjęły na podstawie ust. 6 tego artykułu oraz zgodnie z art. 24 ust. 2 protokołu z Kioto współodpowiedzialność za realizację swoich ilościowo określonych zobowiązań do redukcji emisji na mocy art. 3 ust. 1a protokołu z Kioto. W związku z tym, zgodnie z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, państwa członkowskie indywidualnie i zbiorowo mają obowiązek podjęcia wszelkich odpowiednich środków, ogólnych lub szczególnych, w celu zapewnienia wykonania obowiązków wynikających z działań instytucji unijnych, w celu ułatwienia realizacji tego zobowiązania oraz powstrzymania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrażać jego osiągnięciu.
- (9) W tym samym oświadczeniu Unia, jej państwa członkowskie, Chorwacja i Islandia stwierdziły również, zgodnie z art. 4 ust. 1 protokołu z Kioto, który umożliwia Stronom wspólną realizację ich zobowiązań na mocy art. 3 protokołu z Kioto, że art. 3 ust. 7b protokołu z Kioto będzie stosować się do łącznej kwoty przyznanego uprawnień do emisji na podstawie porozumienia w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań przez Unię, jej państwa członkowskie, Chorwację i Islandię i nie będzie stosować się indywidualnie do któregośkolwiek państwa członkowskiego, Chorwacji ani Islandii. Rada podczas swojego posiedzenia w dniu 15 grudnia 2009 r. z zadowoleniem przyjęła wniosek Islandii w sprawie realizacji jej zobowiązań w ramach drugiego okresu rozliczeniowego wspólnie z Unią i jej państwami członkowskimi oraz wezwała Komisję do przedstawienia zalecenia dotyczącego podjęcia niezbędnych negocjacji w sprawie porozumienia z Islandią, zgodnego z zasadami i kryteriami określonymi w pakiecie klimatyczno-energetycznym Unii. W Porozumieniu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Islandią, z drugiej strony, dotyczącym uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu⁽¹⁾ („porozumienie z Islandią”) określono warunki tego uczestnictwa.
- (10) Art. 4 protokołu z Kioto wymaga, aby Strony, które osiągnęły porozumienie co do wspólnej realizacji swoich zobowiązań na mocy art. 3 protokołu z Kioto, określiły w stosownym porozumieniu w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań poziomy emisji przydzielone każdej ze stron. Protokół z Kioto wymaga, aby Strony porozumienia w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań powiadomiły sekretariat konwencji o warunkach tego porozumienia w dniu złożenia dokumentów ratyfikacji lub zatwierdzenia.
- (11) W ramach konwencji oraz protokołu z Kioto państwa członkowskie ponoszą podstawową odpowiedzialność za własne emisje. Aby ułatwić rachunkowość i zgodność z przepisami w ramach drugiego okresu rozliczeniowego, państwa członkowskie podjęły decyzję o powierzeniu Unii zarządzania częścią przyznanego im jednostek emisji poprzez stworzenie puli jednostek przypisanej Unii.
- (12) Zgodnie z istniejącym prawodawstwem Unii poziom emisji przydzielony Unii obejmuje emisje gazów cieplarnianych w ramach dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, w zakresie, w jakim te emisje gazów cieplarnianych są objęte załącznikiem A do protokołu z Kioto.

⁽¹⁾ Zob. s. 17 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (13) Poziomy emisji poszczególnych państw członkowskich oraz Islandii obejmują emisje gazów cieplarnianych według ich źródeł oraz usuwanie przez pochłaniacze na ich terytoriach, w przypadku gdy te źródła i pochłaniacze nie są objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE, ale są objęte protokołem z Kioto. Obejmuje to wszystkie emisje według źródeł oraz usuwanie przez pochłaniacze, pochodzące z użytkownika gruntów przez człowieka, zmian użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), o których mowa w art. 3 ust. 3 i 4 protokołu z Kioto i które są rozliczane przez odnośne państwa członkowskie i Islandię, jak również wszystkie emisje trifluorku azotu (NF₃).
- (14) Wszelkie emisje netto z LULUCF i emisje NF₃ w państwie członkowskim mogą zostać zrównoważone przez to państwo członkowskie nadplanowymi wynikami w innych sektorach nieobjętych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji lub poprzez wykorzystanie elastycznych mechanizmów protokołu z Kioto. Aby pokryć emisje z LULUCF i emisje NF₃, państwo członkowskie może także wykorzystać nadwyżkę uprawnień do emisji przeniesionych z pierwszego okresu rozliczeniowego, znajdujących się w jego rezerwie nadwyżki z poprzedniego okresu, w zakresie, w jakim jego emisje przekraczają przyznane mu uprawnienia do emisji. Jeżeli okaże się, że w jednym z państw członkowskich nadal występują nieprzewidziane znaczące emisje netto z LULUCF i emisje NF₃, netto mimo wdrażania zdecydowanych strategii w celu ich ograniczenia, Komisja powinna rozważyć dalsze możliwości pomocy takiemu państwu członkowskiemu.
- (15) Zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 9 marca 2012 r. i ze złożoną przez Unię i jej państwa członkowskie propozycją przyjęcia wartości docelowej na poziomie 80 % w ramach drugiego okresu rozliczeniowego, poziomy emisji państw członkowskich są równe sumie rocznych przydziałów emisji na lata 2013–2020 ustalonych na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE⁽¹⁾. Kwota tych uprawnień, oparta na wartości współczynnika ocieplenia globalnego z czwartego sprawozdania z oceny Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu, została obliczona zgodnie z załącznikiem II do decyzji Komisji 2013/162/UE⁽²⁾ oraz skorygowana zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2013/634/UE⁽³⁾. Poziom emisji dla Islandii ustalono w porozumieniu z Islandią.
- (16) Zgodnie z motywem 11 jednostki przyznanej emisji dostępne w rejestrze Unii na koniec drugiego okresu rozliczeniowego należy zwrócić do rejestrów państw członkowskich po tym, jak Unia wypełni swoje zobowiązania określone w art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁽⁴⁾ oraz bez uszczerbku dla art. 10 ust. 7 tego rozporządzenia. Przyznanie zwróconych jednostek przyznanej emisji odnosi się do wyjątkowej sytuacji ratyfikacji poprawki dauhańskiej oraz nie ma zastosowania do jakiegokolwiek podziału zobowiązań między państwa członkowskie w innych kontekstach i nie przesądza o takim podziale ani na szczeblu międzynarodowym, ani unijnym.
- (17) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 525/2013 państwa członkowskie są zobowiązane do zgłaszania faktycznych lub szacowanych przydziałów zweryfikowanych emisji zgłoszonych przez instalacje i operatorów na mocy dyrektywy 2003/87/WE według kategorii źródeł w krajowym wykazie gazów cieplarnianych, w przypadku gdy jest to możliwe, oraz stosunku tych zweryfikowanych emisji do całości zgłoszonych emisji gazów cieplarnianych według kategorii źródeł. Pozwala to państwu członkowskiemu osobno zgłaszać emisje objęte ich własnymi poziomami emisji. W sprawozdaniu Unii w sekcji dotyczącej przyznanych Unii uprawnień do emisji należy określić wielkość emisji objętych przyznanymi uprawnieniami do emisji w Unii, które miały miejsce w poszczególnych państwach członkowskich.
- (18) Konferencja Stron służąca jako spotkanie Stron protokołu z Kioto zdecydowała, że każda Strona, która podjęła zobowiązanie na drugi okres rozliczeniowy, powinna, w terminie do dnia 15 kwietnia 2015 r., złożyć sekretariatowi konwencji sprawozdanie, aby ułatwić obliczenie przyznanych jej uprawnień do emisji. Komisja powinna przygotować sprawozdanie ułatwiające obliczenie kwoty uprawnień do emisji przyznanych Unii oraz sprawozdanie ułatwiające obliczenie łącznej kwoty uprawnień do emisji przyznanych Unii, jej państwu członkowskiemu oraz Islandii. Komisja, państwa członkowskie i Islandia powinny w terminie do dnia 15 kwietnia 2015 r. złożyć swoje sprawozdania, w których ich przyznane uprawnienia do emisji zostaną ustalone jako równe ich poziomom emisji wymienionym w załączniku I do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2013/162/UE z dnia 26 marca 2013 r. określająca roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE (Dz.U. L 90 z 28.3.2013, s. 106).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/634/UE z dnia 31 października 2013 r. dotycząca dostosowania rocznych limitów emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (Dz.U. L 292 z 1.11.2013, s. 19).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

(19) Aby uwydatnić zaangażowanie Unii i jej państw członkowskich w dążenie do terminowego wprowadzenia w życie poprawki dauhańskiej, Unia, jej państwa członkowskie i Islandia powinny dążyć do ratyfikowania jej nie później niż w trzecim kwartale 2015 r.

(20) Poprawka dauhańska powinna zostać zatwierdzona w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii poprawkę dauhańską do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, uzgodnioną w dniu 8 grudnia 2012 r. w Ad-Dausze.

Tekst poprawki dauhańskiej dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Unia i jej państwa członkowskie realizują swoje zobowiązania na mocy art. 3 protokołu z Kioto i poprawki dauhańskiej zgodnie z powiadomieniem o warunkach porozumienia w sprawie wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii na mocy art. 3 protokołu z Kioto zgodnie z art. 4 protokołu z Kioto („powiadomienie”), znajdującym się w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

1. Przyznane uprawnienia do emisji państw członkowskich i Islandii są równe poziomom emisji określonym w powiadomieniu. W terminie do dnia 15 kwietnia 2015 r. każde z państw członkowskich przedłoży sekretariatowi konwencji sprawozdanie w celu ułatwienia obliczenia przyznanym im uprawnieniom do emisji zgodnie z wymogami protokołu z Kioto, poprawki dauhańskiej i decyzji przyjętych na ich mocy.

2. Komisja przygotowuje sprawozdanie ułatwiające obliczenie kwoty uprawnień do emisji przyznanym Unii oraz sprawozdanie ułatwiające obliczenie łącznej kwoty uprawnień do emisji przyznanym Unii, jej państw członkowskim i Islandii („łączna kwota przyznanym uprawnieniom”), zgodnie z wymogami protokołu z Kioto, poprawki dauhańskiej i decyzji przyjętych na ich mocy. Komisja przedłoży te sprawozdania sekretariatowi konwencji w terminie do dnia 15 kwietnia 2015 r.

Artykuł 4

1. Wszystkie jednostki przyznanej emisji na drugi okres rozliczeniowy dostępne w rejestrze Unii po tym, jak Unia wypełni swoje zobowiązania określone w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 oraz po przekazaniu wszelkich jednostek przyznanej emisji zgodnie z aktami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 („nadwyżka unijna”), zwraca się państwom członkowskim na koniec drugiego okresu rozliczeniowego.

2. Nadwyżkę unijną przyznaje się państwom członkowskim w następujący sposób:

- a) jedną szóstą nadwyżki unijnej przekazuje się państwom członkowskim, które zredukowały swoje całkowite przeciętne emisje roczne o ponad 20 % w stosunku do ich indywidualnego roku lub okresu bazowego na mocy protokołu z Kioto do końca drugiego okresu rozliczeniowego proporcjonalnie do osiągniętej przez nie nadwyżki w tonach;
- b) jedną trzecią nadwyżki unijnej przekazuje się państwom członkowskim, którym przekazano jednostki na mocy lit. a) i których PKB na mieszkańca (PKB w cenach rynkowych z 2013 r. wyrażonych w euro) wynosi poniżej 60 % średniej unijnej, proporcjonalnie do osiągniętej przez nie nadwyżki w tonach;

- c) jedną trzecią nadwyżki unijnej przekazuje się państwom członkowskim proporcjonalnie do ich całkowitych poziomów emisji przedstawionych w załączniku I tabela 1 do niniejszej decyzji;
- d) jedną szóstą nadwyżki unijnej przekazuje się państwom członkowskim, których PKB na mieszkańca (PKB w cenach rynkowych z 2013 r. wyrażonych w euro) wynosi poniżej 90 % średniej unijnej, proporcjonalnie do ich całkowitych poziomów emisji przedstawionych w załączniku I tabela 1 do niniejszej decyzji.

Artykuł 5

1. Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby upoważnione do złożenia w imieniu Unii instrumentu przyjęcia Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych zgodnie z art. 20 ust. 4 i art. 21 ust. 7 protokołu z Kioto, wraz z deklaracją kompetencji zawartą w załączniku II do niniejszej decyzji, zgodnie z art. 24 ust. 3 protokołu z Kioto.
2. Przewodniczący Rady wyznacza również osobę lub osoby upoważnione do przedłożenia w imieniu Unii powiadomienia sekretariatowi konwencji zgodnie z art. 4 ust. 2 protokołu z Kioto.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie dążą do podjęcia niezbędnych działań w celu złożenia swoich instrumentów przyjęcia równocześnie z instrumentem przyjęcia Unii, w miarę możliwości w trzecim kwartale 2015 r. Składając swoje instrumenty przyjęcia, państwa członkowskie we własnym imieniu przedkładają sekretariatowi konwencji powiadomienie zgodnie z art. 4 ust. 2 protokołu z Kioto.
2. Państwa członkowskie informują Komisję przed trzecią sesją grupy roboczej *ad hoc* ds. platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu, która ma odbyć się w dniach 8–13 lutego 2015 r., o swoich decyzjach o przyjęciu poprawki lub, zależnie od okoliczności, o prawdopodobnym terminie zakończenia niezbędnych procedur takiego przyjęcia. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, uzgadnia datę jednoczesnego złożenia instrumentów przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Artykuł 8

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2015 r.

W imieniu Rady
F. ETGEN
Przewodniczący